

Arrest

nr. 289 167 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 hebben ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2018 dienen de verzoekende partijen een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 oktober 2018 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 3 april 2019 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 24 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 227 601 van 17 oktober 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 20 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.3. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 235 105 van 14 april 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 17 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.3. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 243 632 van 4 november 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

1.10. Op 13 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.3. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 28 februari 2022 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 4 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 270 818 van 31 maart 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.14. Op 4 mei 2022 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.15. Bij arrest nr. 274 650 van 27 juni 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.12.

1.16. Op 14 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag in punt 1.14. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.05.2022 bij onze diensten werd ingediend door :

*D.,S. (...) (R.R.: (...))
Geboren te V. (...) op X
Nationaliteit: Servië*

*+ partner: D. (...), N. (...) (R.R.: (...))
Geboren te K. (...) op X
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)*

*+ kind: D. (...), A. (...); °X
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
Adres: (...)*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 3.4.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.05.2022 en in de bijgevoegde medische attesten, werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Tevens dient vermeld dat er voor de vorige aanvraag dd 3.4.2019 alsook een verwerpingsarrest is dd. 31.3.2022

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“1. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt: “De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : [...] 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Aldus blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van

de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: “§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2. In de bestreden beslissing wordt vermeld als volgt:

In de bestreden beslissing worden volgende motieven vermeld: “(...)”.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing derhalve naar een eerdere aanvraag tot machtiging van verblijf van 3 april 2019.

De gemachtigde (een attaché) stelt vervolgens zelf dat de elementen die werden ingeroepen in het kader van huidige aanvraag, ingediend op 4 mei 2022, reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf van 3 april 2019.

Er wordt niet verwezen naar een advies van de arts-adviseur. Evenmin wordt een advies van de arts-adviseur toegevoegd aan de bestreden beslissing. De beoordeling blijkt enkel te zijn uitgevoerd door de gemachtigde (een attaché) zelf.

3. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde”.

Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geeft vervolgens aan: “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen betrekking heeft op twee onderscheiden toepassingsgevallen, met name: (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of; (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet komt de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1, vermelde risico's toe aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

In casu blijkt evenwel dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1, vermelde risico's niet werd uitgevoerd door een ambtenaar-geneesheer, maar door de gemachtigde (een attaché) zelf en dit zonder enige motivering.

Er wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar een advies van de arts-adviseur, zoals blijkt uit de vermelde motieven in de bestreden beslissing: "Op 3.4.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.05.2022 en in de bijgevoegde medische attesten, werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens dient vermeld dat er voor de vorige aanvraag dd 3.4.2019 alsook een verwerpingsarrest is dd. 31.3.2022" (stuk 1).

Evenmin wordt een advies van de arts-adviseur toegevoegd aan de bestreden beslissing.

Derhalve kan op geen enkele manier worden vastgesteld dat een beoordeling werd gemaakt door een ambtenaar-geneesheer en wat deze beoordeling vervolgens precies zou inhouden.

Derhalve kan niet op rechtmatige wijze worden geconcludeerd dat: "De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.05.2022 en in de bijgevoegde medische attesten, werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf" (stuk 1).

Omwille van deze redenen, is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In louter ondergeschikte orde, indien alsnog zou blijken dat er een beoordeling zou zijn uitgevoerd door een ambtenaar-geneesheer voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, quod non, dan blijkt minstens dat de formele motiveringsverplichting wordt geschonden doordat hierover geen enkel motief werd opgenomen in de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur ook niet werd bijgevoegd aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan door het gebrek aan een afdoende motivering evenmin nagaan welke beoordeling er werd gemaakt door de ambtenaar-geneesheer om te concluderen dat de ingeroepen elementen in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 4 mei 2022 reeds werden ingeroepen in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 3 april 2019.

Ook door de gemachtigde wordt geen enkel motief vermeld waarom deze concludeert dat: "De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.05.2022 en in de bijgevoegde medische attesten, werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf" (stuk 1).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is

slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Aan deze vereisten is derhalve niet voldaan.

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die de verzoekende partijen aanvoerden ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat op 3 april 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van 4 mei 2022 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, waar zij nog opmerkt dat er voor de vorige aanvraag van 3 april 2019 tevens een verwerpingsarrest is van 31 maart 2022. Zij verduidelijkt nog dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk, de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en dat aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag bijgevolg onontvankelijk is.

De verzoekende partijen betogen dat indien er al een beoordeling zou zijn uitgevoerd door de ambtenaar-geneesheer voor het nemen van de bestreden beslissing, de formele motiveringsplicht wordt geschonden doordat hierover geen enkel motief wordt opgenomen in de bestreden beslissing en het advies ook niet werd gevoegd, dat zij door het gebrek aan afdoende motivering niet kunnen nagaan welke beoordeling er gemaakt werd door de ambtenaar-geneesheer om te concluderen dat de ingeroepen elementen in de aanvraag van 4 mei 2022 reeds werden ingeroepen in de aanvraag van 3 april 2019.

Zoals zal blijken uit wat volgt maken de verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat een vergelijking van beide aanvragen diende te geschieden door een ambtenaar-geneesheer. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat een dergelijk advies werd opgesteld door een ambtenaar-geneesheer. Het betoog van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig daar, bij gebrek aan een advies van een ambtenaar-geneesheer, de verwerende partij hiernaar ook niet kon verwijzen en dit ook niet kon voegen.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat ook de verwerende partij geen enkel motief vermeldt waarom zij concludeert dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 4 mei 2022 en in de

bijgevoegde medische stukken eveneens werden ingeroepen in een andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveert waarom zij artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet toepast. Er wordt gesteld dat op 3 april 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 mei 2022 en in de bijgevoegde attesten, eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, dat gezien de betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag onontvankelijk is.

De verzoekende partijen maken met hun betoog niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritisieren bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan

slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

§ 8 (...).”

3.5. Uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen

dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

3.6. De verzoekende partijen betogen dat niet wordt verwezen naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat evenmin een dergelijk advies wordt gevoegd aan de bestreden beslissing en dat de beoordeling enkel blijkt te zijn uitgevoerd door de gemachtigde, een attaché, zelf. Hierin kunnen zij gevolgd worden. De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een ambtenaar-geneesheer een beoordeling heeft gemaakt en een advies heeft opgesteld naar aanleiding van de aanvraag van 4 mei 2022.

3.7. De verzoekende partijen citeren voorts artikel 9ter, §1, eerste lid en vijfde lid van de Vreemdelingenwet en stellen dat uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een *“aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen betrekking heeft op twee onderscheiden toepassingsgevallen, met name: (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of; (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst”* en dat overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de beoordeling van de in artikel 9ter, §1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de verwerende partij is aangesteld. Zij betogen dat *in casu* niet blijkt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, §1 vermelde risico's werd uitgevoerd door de ambtenaar-geneesheer, maar door de gemachtigde zelf en dit zonder enige motivering.

De verzoekende partijen lijken er met hun betoog aan voorbij te gaan dat *in casu* geen beoordeling dient te geschieden van de in artikel 9ter, §1, eerste lid vermelde risico's nu de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt weerlegd. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat bij een beslissing op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij in elk geval verplicht zou zijn een advies te vragen aan een ambtenaar-geneesheer.

Dit blijkt evenmin uit de toepasselijke wetsbepaling, die luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan, het weze herhaald, dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. Nergens uit blijkt dat een dergelijke vergelijking verplichtend en in elk geval door een ambtenaar-geneesheer dient te gebeuren.

Evenmin verduidelijken de verzoekende partijen waarom, hoewel er geen algemene verplichting is tot het verschaffen van een medisch advies bij het toepassen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, daar *in casu* anders zou moeten over worden geoordeeld.

Nu niet blijkt dat de verwerende partij, indien zij meent dat toepassing dient gemaakt te worden van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, wettelijk gehouden is om een medisch advies te vragen aan een ambtenaar-geneesheer en de verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk maken waarom de verwerende partij *in casu* zelf niet kon overgaan tot een vergelijking van de aanvragen en concluderen dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 mei 2022 en in de bijgevoegde attesten, eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf, tonen zij geenszins aan dat *in casu* een beoordeling diende gemaakt te worden door een ambtenaar-geneesheer.

Gezien *in casu* geen dergelijke beoordeling gemaakt werd door een ambtenaar-geneesheer, kon de verwerende partij er dan ook niet naar verwijzen en is het betoog van de verzoekende partijen dat op geen enkele manier kan vastgesteld worden dat een beoordeling door een ambtenaar-geneesheer gemaakt werd en wat deze beoordeling precies zou inhouden, niet dienstig.

3.8. Gelet op voormelde vaststellingen tonen de verzoekende partijen met hun betoog geenszins aan dat niet op rechtmatige wijze kon worden geconcludeerd door de verwerende partij dat *“De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.05.2022 en in de bijgevoegde medische attesten, werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf”*.

3.9. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER